

og det er dog virkelig Penge for disse Folk, de ere ikke saa mange, at denne Sum ikke har Betydning for dem. Men det er ikke alene et Pengespørgsmaal, det er ogsaa kedeligt for dem at se Helsingørs Lodser nappé Skibene lige for Næsen af dem. Jeg har hørt af en af Dragør-Lodserne, som førte det russiske Kejserskib op gennem Sundet, og som havde faaet Bestilling paa at føre det videre Nord paa, naar det var ført til København, — at Bardenfleth var der øjeblikkelig og henvendte sig til Chefen og fik det lavet saaledes, at det blev Helsingør Lodserne, der førte Skibet videre; det havde dog været en Indtægt for Dragør Lodserne af 400—500 Kr., men det gik tabt for dem, og det var ret ubehageligt for disse Mennesker at se, at en saadan Herre bliver beskyttet af Regeringen og bliver rost for sin Energi. Ja, man kan ganske vist rose Folk for deres Energi, selv naar de begaa det allerværste, men man skal ikke blive ved at finde sig i det. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Forsvarsminister at tage denne Sag under Overvejelse og Undersøgelse, og saa vil jeg haabe, at vi, inden Rigsdagen er hjemsendt, ere saa vidt, at der foreligger en Lov med Ændringer i den nuværende Lodslov, saaledes at disse Folk for Fremtiden blive sikrede i deres Indtægter, saa at ikke enhver faar lovlig Ret til, som efter den nugældende Instruks, at tage Indtægter fra dem. En Ting forekommer mig rigtignok højst mærkværdig, det er, at naar der er faldet en Højesteretsdom, som dømmer Helsingørs Lodser for at lodse i ulovlige Farvande, man saa derefter udsteder en Instruks om, at det har man Lov til for Fremtiden. Jeg vil altsaa anmode Ministeren om at overveje Sagen, for at der en Gang kan komme Fred og Ro blandt disse Folk, saa at man ikke skal vedblive med disse Bryderier. Det ser ikke saa morsomt ud, hvis man skulde faa en Dom paa 20,000—30,000 Kr. og atter skulde komme til Statskassen derom. Vi ere saa fattige, at vi bør tage disse 6,000 Kr. med, som Finanslovkommissionen foreslaar, og ikke forære Hr. Bardenfleth dem oven i Købet.

J. Andersen: Nu skulle vi alle spare, hedder det jo, men det forekommer mig, at den højtærede Trafikminister for ganske nylig har foretaget et Skridt, der i alt Fald for en umiddelbar Betragtning maa se ud, som om det ikke er saa alvorligt ment med Sparsommeligheden, som man skulde tro efter de store Krav om Spar-

sommelighed, der lyde til os. Jeg sigter herved til, at den højtærede Trafikminister for nogen Tid siden sendte en Mand fra Ministeriet op for at stemme med noget over 25,000 Stemmer ved en Generalforsamling, der blev holdt vedrørende Frederikshavn—Fjerritslev-Banen. Jeg husker ikke Datoen, men det er ikke ret længe siden. Ærede Medlemmer ville fra tidligere Tid huske, at Spørgsmaalet om Asaa-Banen har været ret stærkt fremme her. For ærede Medlemmer, der ikke have deres Danmarksgeografi lige til Rede med det samme, vil jeg fortælle, at Asaa er en lille fredelig By, der ligger oppe i Vendsyssel ude ved Kattegat. Den har 600 Indbyggere, der vist alle ere brave og retsindige Mennesker, som man ikke kan for-tænke i, at de ville have en Jernbane, hvis de kunne faa den. Selve Byens Beliggenhed og dens Størrelse synes mig ikke at paakræve et Jernbaneanlæg. Det er vist heller ikke selve dette, der har gjort, at Jernbanespørgsmaalet Asaa er kommet frem, men det skriver sig fra en Tid, hvor der var en Jernbanefeber her i Landet. Det var ikke alene oppe i Vendsyssel, men ud over det ganske Land, og det faldt sammen med det Tidspunkt, hvor man oppe i Sæby-Kredsen gik fra Dør til Dør og sagde til Vælgerne, at naar de vilde gøre saadan og saadan, vilde de faa alle de Herligheder, der kunde tænkes: de vilde faa deres Gæld eftergivet, de vilde faa bygget Havne, Jernbaner og Posthuse, ja, der var næsten ikke den Herlighed, der kunde tænkes, uden at de vilde faa den. Et Flertal af Vælgerne stemte, som de bleve opfordrede til, og Resultatet blev ogsaa, at det regnede med Gunstbevisninger ned over den Kreds. Jeg skal ikke misunde dem det, de fik, men at de fik meget, ere alle, der kende Forholdene, enige om. Der var imidlertid en Ting, de ikke fik, og det var Jernbanen til Asaa fra Dronninglund.

Da dette Jernbanespørgsmaal første Gang kom op, var det i Form af et Forslag om, at man skulde opbryde en Del af den Jernbane, der gaar fra Frederikshavn over Sæby og Nørresundby til Fjerritslev, og som populært kaldes F. F. Banen, hvilken Betegnelse jeg herefter vil give den. En Del af denne Bane skulde altsaa brydes op, og saa skulde den lægges i en Bue ud fra den Linie, den nu følger, saaledes at den kom til at berøre Asaa. Dette Forslag vakte nogen Forundring. Befolkningen deroppe kunde ikke begribe, at noget Menneske kunde udklække et